

РЕЙ БРЕДБЪРИ МАЛКИЯТ УБИЕЦ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Не можеше да каже кога точно ѝ дойде идеята, че я убиват. През последния месец усещаше някои едва доловими признаци и подозрения дълбоко в себе си; сякаш гледаш съвършено спокойни тропически води, решаваш да се изкъпеш в тях и тъкмо когато приливът поеме тялото ти, откриваш, че под повърхността обитават чудовища — невидими неща, подпухнали, многоръки, с остри перки, зли, от които няма измъкване.

Стаята около нея трептеше в изпаренията на истерия. Рееха се остри инструменти, чуваха се гласове, виждаше някакви хора със стерилни бели маски.

Името ми, помисли си тя. Как се казвам?

Алис Лийбър. Сети се. Жена на Дейвид Лийбър. Това обаче не я успокои. Беше сама с тези тихи, шепнещи си бели хора, заливаше я ужасна болка, пристъпи на гадене и смъртен страх.

Убиват ме пред очите им. Тези доктори и сестри не разбират какво ми се случва. Дейвид не знае. Никой не знае освен мен и... палача, главореза, малкия убиец.

Умирам и не мога да им го кажа. Ще се изсмеят и ще решат, че съм в делириум. Ще видят убиеца, ще го вземат в ръце и през ум няма да им мине, че именно той е отговорен за смъртта ми. А ето ме тук, пред Бог и човек, никой не ми вярва, всички се съмняват, успокояват ме с лъжи, погребват ме в неведение, оплакват ме и спасяват унищожителя ми.

Къде е Дейвид? Може би в чакалнята, пали цигара от цигара и слуша безкрайно дългото тиктакане на безкрайно бавния часовник?

Пот изригна от всяка пора на тялото ѝ, а с нея — и агонизиращ вик. Хайде. Хайде! Пробвай да ме убиеш, изкрещя тя. Опитвай, опитвай, но няма да стане! Няма!

Празнина. Вакуум. Внезапно болката отшумя. Изтощение и сумрак. Свърши се. О, Господи! Започна да потъва в черна пустота, която отстъпи място на пустота и пустота, и още една, и още...

Стъпки. Леки приближаващи стъпки.

Някъде много отдалеч се чу глас.

— Тя спи. Не я тревожете.

Миризма на туид, лула, познат лосион за след бръснене. Дейвид стоеше до нея. А зад него — безукорната миризма на доктор Джефърс.

Не отвори очи.

— Будна съм — каза тихо. Каква изненада, какво огромно облекчение, че може да говори, че не е мъртва.

— Алис — каза някой. Дейвид. Разпозна го със затворени очи. Държеше уморените ѝ ръце.

Искаш ли да се запознаеш с убиеца, Дейвид? Чувам те, че искаш да го видиш, така че не ми остава нищо друго, освен да ти го посоча.

Дейвид стоеше до нея. Тя отвори очи. Стаята дойде на фокус. Посегна със слаба ръка и дръпна завивката.

Убиецът погледна към Дейвид с мъничко червенолико синеоко спокойствие. Очите му бяха дълбоки и искрящи.

— Хей! — възкликна Дейвид и се усмихна. — Какъв хубавец!

В деня, когато Дейвид Лийбър дойде да прибере жена си и новороденото, д-р Джефърс го очакваше. Настани го на един стол в кабинета си, предложи му пура, сам запали една, седна на ръба на бюрото си и дълго само пафкаше. После прочисти гърлото си и погледна Дейвид право в очите.

— Дейв, жена ти не обича детето си.

— Какво!?

— Трудно ѝ беше. През следващата година ще се нуждае от много любов. Не ти казах всичко, но в родилната зала беше изпаднала в истерия. Какви само ги наговори... няма да повтора думите ѝ. Ще кажа само, че се чувства чужда на детето. Е, може да е нещо, което да успеем да разясним с един-два въпроса. — Той дръпна отново от пурата си и помълча. — Дейв, детето „желано“ ли е?

— Защо питаш?

— Жизненоважно е.

— Да. Да, детето е „желано“. Заедно го планирахме. Алис беше толкова щастлива преди година, когато...

— Мммм... това прави нещата много по-сложни. Защото ако беше непредвидено, можеше да е просто отхвърляне на идеята за майчинство от нейна страна. Но това не важи за Алис. — Д-р Джефърс извади пурата от устата си и се почеса по брадичката. — Значи е нещо друго. Може би някаква травма от детството, която се проявява сега. Или пък просто временно колебание и недоверие на майка, изтърпяла невероятна болка и разминала се на косъм със смъртта, както бе с

Алис. Ако е така, то времето би трябвало да я излекува. Все пак реших да ти го кажа, Дейв. Ще ти помогне да си по-толерантен с нея, ако каже нещо... ами... ако каже, че ѝ се иска детето да бе мъртвородено. И ако нещата не потръгнат, искам и тримата да дойдете при мен. Винаги се радвам да видя стари приятели, нали така? Заповядай, вземи си още една пура за... ъъ... за бебето.

Бе ярък пролетен следобед. Колата бръмчеше по обрамчените с дървета широки булеварди. Синьо небе, цветя, топъл вятър. Дейв говореше, запали пура, продължи да говори. Алис отговаряше направо, тихо, малко по малко се отпускате. Но държеше бебето не толкова здраво, топло или майчински, за да притъпи шантавото чувство, което измъчваше Дейв. Сякаш държеше някаква порцеланова фигурка.

— Е — рече най-сетне той, усмихваше се, — как ще го кръстим?

Алис Лийбър гледаше преминаващите покрай колата зелени дървета.

— Хайде да не решаваме още. Предпочитам да изчакам, докато не му измислим нещо необичайно. И не духай дим в лицето му.

Изреченията ѝ се нижеха едно след друго, без никаква промяна в интонацията. В последното нямаше нито майчински укор, нито интерес, нито раздражение. Просто си го бе произнесла.

Смутеният съпруг изхвърли пурата през прозореца.

— Извинявай — каза той.

Бебето лежеше в свивката на майчините ръце; сенките от дърветата пробягваха през лицето му. Сините му очи се отвориха като свежи пролетни цветя. От мъничката розова уста се разнесоха мляскащи звуци.

Алис му хвърли бърз поглед. Съпругът ѝ усети как потреперва до него.

— Студено ли ти е? — попита я.

— Втресе ме. Дейвид, по-добре затвори прозореца.

Бе нещо повече от тръпки. Той бавно вдигна прозореца.

Вечеря.

Дейв беше донесъл бебето от детската и го бе поставил под малко шантав ъгъл и сред много възглавници на наскоро купения висок стол.

Алис гледаше как се движат ножът и вилицата ѝ.

— Още е малък за стола — каза тя.

— Е, но пък е забавно да е тук — отвърна Дейв. Чувстваше се чудесно. — Всичко е забавно. И на работа. Затрупан съм с поръчки. Не внимавам ли, ще направя още петнайсет хиляди за тази година. Хей, виж го Младши! Олигави се до брадичката!

Протегна ръка да избърше устата на детето със салфетка. С крайчеца на окото си забеляза, че Алис дори не го погледна. Довърши почистването.

— Сигурно не е много интересно — каза той, като продължи да се храни. — Но пък човек би могъл да предположи, че една майка ще прояви поне малко интерес към собственото си дете!

Алис рязко вдигна глава.

— Не говори така! Не пред него! По-късно, ако наистина се налага.

— По-късно ли? — възкликна той. — Пред него, зад него, какво значение има? — Млъкна внезапно, преглътна, почувства се виновен. — Добре. Извинявай. Разбирам какво ти е.

След вечеря му позволи да отнесе детето горе. Не му каза да го направи; *позволи* му.

Когато се върна, я намери до радиото; бе пуснала музика, но не я чуваше. Очите ѝ бяха затворени. Сякаш се питаше нещо. Стресна се при появата му.

Внезапно се озова до него, притисна се в него — нежно, бързо, както го правеше преди. Устните ѝ намериха неговите и се задържаха дълго там. Той бе потресен. Сега, когато бебето го нямаше, тя започна отново да диша, отново да живее. Беше свободна. Зашепна — бързо, безспирно.

— Благодаря ти, благодаря ти, скъпи. За това, че си себе си. Надежден, така надежден!

Той се засмя пресилено.

— Баща ми често ми казваше: синко, осигурявай семейството си!

Тя уморено отпусна блестящата си тъмна коса на врата му.

— Направи много повече. Понякога ми се иска да сме същите, каквито бяхме, когато се оженихме. Никакви отговорности, никой освен нас двамата. Никакви... никакви бебета.

Стисна силно ръцете му. Лицето ѝ бе неестествено бледо.

— Дейв, навремето бяхме само ти и аз. Защиствахме се един друг, а сега защистваме бебето, но не получаваме никаква защита от него. Разбираш ли? Докато бях в болницата, имах време да премисля много неща. Светът е жесток...

— Нима?

— Да. Жесток е. Но законите ни защистват от него. А когато няма закони, го прави любовта. Моята любов те защиства от собствените ми обиди. Ти си най-уязвим за мен, но любовта ми те закриля. Аз не се страхувам от теб, защото любовта омекотява раздразнителността ти, противоестествените инстинкти, омраза и незрялост. А... а бебето? Още е много малко, за да познава любовта, закона на любовта или каквото и да било, докато не го научим. А дотогава сме уязвими за него.

— Уязвими за едно бебе? — Той се засмя.

— Бебето знае ли кое е добро и кое — не? — попита тя.

— Не. Но ще се научи.

— Но бебето е така ново, така аморално, така безсъвместно... — Тя млъкна. Пусна го и се обърна рязко. — Чу ли? Какво беше това?

Лийбър се огледа.

— Не чух...

Алис впери поглед във вратата на библиотеката.

— Там — каза бавно.

Лийбър прекоси стаята, отвори вратата, запали лампата в библиотеката, после я загаси.

— Няма нищо — каза той и се върна при нея. — Изморена си. Хайде да си лягаме.

Заедно загасиха лампите и бавно се заизкачваха по стълбите, без да говорят. Горестта се извини.

— Ама и аз ги говоря едни, скъпи. Извинявай. Изтощена съм.

Разбирате я и й го каза.

Тя спря нерешително пред вратата на детската. После рязко натисна месинговата дръжка и влезе. Прекалено внимателно приближи креватчето, погледна в него и замръзна като ударена през лицето.

— Дейвид!

Лийбър пристъпи напред, спря до креватчето.

Лицето на бебето бе червено и много мокро; малката му розова уста се отваряше и затваряше, отваряше и затваряше; очите му бяха

като сини пламъчета. Размахваше ръчички.

— О — каза Дейв. — Току-що е плакал.

— Нима? — Алис Лийбър се хвана за преградата на креватчето, за да запази равновесие. — Не съм го чула.

— Вратата беше затворена.

— Затова ли диша толкова тежко и е зачервен?

— Разбира се. Горкият дребосък. Реве съвсем самичък в тъмното. Нека спи при нас, ако случайно се разплаче.

— Ще го разглезиш — каза жена му.

Лийбър усещаше погледа ѝ, докато закара креватчето в тяхната спалня. Съблече се мълчаливо, седна на ръба на леглото. Изведнъж вдигна глава, изруга тихо и щракна с пръсти.

— По дяволите! Забравих да ти кажа. В петък трябва да летя до Чикаго.

— Ох, Дейвид. — Гласът ѝ се изгуби в стаята.

— Отлагам това пътуване вече два месеца, вече е крайно време и просто *трябва* да ида.

— Страх ме е да оставам сама.

— До петък ще дойде новата готвачка. Ще е тук през цялото време. Ще отсъствам само няколко дни.

— Страх ме е. Не знам от какво. Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Сигурно съм полудяла.

Той вече си беше легнал. Тя изгаси осветлението; чу я как заобикаля леглото, дърпа завивките, пъха се под тях. Долови топлия ѝ женски аромат до себе си.

— Ако искаш да изчакам няколко дни, може би ще успея да...

— Не — несигурно отвърна тя. — Иди. Знам, че е важно. Просто все си мисля за онова, което ти казах. За законите, любовта и закрилата. Любовта те защитава от мен. Но бебето... — Тя пое дъх. — Какво те защитава от него, Дейвид?

Преди да успее да отговори, преди да ѝ каже колко глупаво е да се говори за бебето по такъв начин, нощната лампа внезапно светна.

— Виж — каза Алис и посочи.

Бебето лежеше будно в креватчето и се взираше право в него с дълбоки остри сини очи.

Светлината отново угасна. Тя трепереше, притисната в него.

— Не е хубаво да се боя от онова, което съм родила. — Шепотът ѝ стана още по-тих, рязък, свиреп, бърз. — Опита се да ме убие! А сега лежи тук, слуша ни какво си говорим и чака да заминеш, за да се опита отново да ме убие! Кълна се!

От гърдите ѝ се изтръгнаха ридания.

— Моля те — започна да я успокоява той. — Стига, стига. Моля те.

Тя дълго плака в тъмното. Когато най-сетне се отпусна, бе станало много късно. Дишането ѝ стана леко, топло, равномерно, тялото ѝ от време на време трепваше от умора.

Той задряма.

И точно преди клепачите му да се затворят уморено и да се потопи в още по-дълбок и по-дълбок сън, чу странен тих звук — на някой, който не спи и е съвсем бодър.

Звук на малки влажни розови еластични устни.

Бебето.

А след това... сън.

На сутринта слънцето светеше ярко. Алис се усмихна.

Дейвид Лийбър люлееше часовника си над креватчето.

— Виждаш ли, дечко? Нещо лъскаво. Нещо хубаво. Да. Да. Нещо лъскаво. Нещо хубаво.

Алис се усмихна. Каза му да действа, да замине за Чикаго, тя ще е много храбра, не е нужно да се безпокои. Ще се погрижи за бебето. Да, да, ще се погрижи, всичко е наред.

Самолетът отлетя на изток. Имаше много небе, много слънце и облаци, а Чикаго се носеше към него от хоризонта. Дейв бе увлечен във водовъртежа от поръчки, планирания, банкети, телефонни разговори, спорове на заседания. Всеки ден обаче пишеше писма и пращаше телеграми на Алис и бебето.

Вечерта на шестия ден — междуградски разговор. Лос Анджелис.

— Алис?

— Не, Дейв. Джефърс е.

— Докторе!

— Дръж се, синко. Алис е болна. Най-добре хващай следващия самолет. Пневмония. Ще направя всичко по силите си, момче. Само да

не беше толкова скоро след раждането. Трябват ѝ сили.

Лийбър затвори телефона. Стана. Не чувстваше нито краката, нито ръцете, нито тялото си. Хотелската стая се размаза и се разпадна на парчета.

— Алис — промълви той и слепешком тръгна към вратата.

Витлата се въртяха, бръмчаха, пърпореха, накрая спряха, оставили след себе си време и пространство. Дейвид усети как дръжката се завърта в ръката му; подът под краката му стана реален. Стените на спалнята се появиха около него. Д-р Джефърс стоеше с гръб към прозореца в лъчите на следобедното слънце, Алис лежеше и чакаше в леглото, сякаш бе направена от сняг. После д-р Джефърс говореше, говореше, без да спира, кротко, гласът му се извисяваше и затихваше през светлината на лампата — тихо бяло мърморене.

— Жена ти е чудесна майка, Дейв. Тревожеше се повече за детето, отколкото за себе си...

Някъде в бледността на лицето ѝ се появи внезапна гримаса, но се изглади, преди да бъде видяна. После тя заговори бавно, като се усмихваше леко; говореше, както говори една майка — за това, онова и другото, за най-малката подробност — точен отчет, час по час и минута по минута, на една майка, загрижена за еднообразния свят между стените на дома и миниатюрния живот в този свят. Не млъкваше; пружината бе силно навита, в гласа ѝ се прокрадваше гняв, страх и нещо като отвращение, което не измени изражението на д-р Джефърс, но накара сърцето на Дейв да затупти в ритъм с говора ѝ, който ставаше все по-бърз и не можеше да спре.

— Бебето не заспиваше. Помислих си, че е болно. Просто лежи и гледа в креватчето, а през нощта плаче. Плаче силно, по цяла нощ. Не можех да го успокоя и не можех да си почина.

Д-р Джефърс кимна бавно-бавно.

— Така се е преуморила, че си е докарала пневмония. Но сега е натъпкана с лекарства. Прескочи трапа.

На Дейвид му стана зле.

— Бебето, как е бебето?

— Живо и здраво. Нищо му няма на малкия господинчо.

— Благодаря, докторе.

Джефърс излезе, слезе по стълбите, тихо отвори входната врата и си отиде.

— Дейвид!

Той се обърна към уплашения ѝ шепот.

— Пак беше бебето. — Тя стисна ръката му. — Опитвам се да излъжа самата себе си и да кажа, че съм идиотка, но бебето знаеше, че съм слаба след болницата. И затова плачеше по цели нощи, а когато не плачеше, ставаше прекалено тихо. Знаех си, че запаля ли лампата, ще го видя как се вира в мен.

Дейвид усети как тялото му се свива като юмрук. Спомни си как виждаше, как усещаше, че бебето не спи в тъмното, как е будно много късно нощем, когато бебетата би трябвало да спят. Будно и лежи, мълчаливо, сякаш замислено, без да плаче, а само ги гледа от креватчето. Прогони тази мисъл. Ама че лудост.

— Щях да го убия — продължи Алис. — Да, наистина щях да го убия. На следващия ден след като ти замина, отидох в стаята му и го хванах за шията; дълго останах така, мислех си, страхувах се. После го завих презглава, обърнах го по корем, натиснах лицето му във възглавницата и избягах, като го оставих така.

Той се опита да я спре.

— Не, остави ме да свърша — дрезгаво рече тя, забила поглед в стената. — Когато излязох, си помислих — просто е. Всеки ден се задушават бебета. Никой няма да разбере. А когато се върнах да го видя мъртво, то бе живо, Дейвид! Живо! Да, живо, беше се обърнало по гръб, дишаше и се усмихваше! След това вече не можех да го докосна. Оставих го и не се връщах нито да го нахраня, нито да го видя, нито нищо. Сигурно готвачката се е грижела за него, нямам представа. Знам само, че не можех да мигна от плача му, че по цели нощи мислех и обикалях из къщата, а ето че сега съм болна. — Беше останала почти без сили. — Бебето си лежи и измисля начини да ме убие. Прости начини. Защото знае, че зная прекалено много за него. Не изпитвам любов към него; помежду ни няма защита и никога не ще има.

Свърши. После някак се сви в себе си и най-сетне заспа. Дейвид Лийбър остана дълго над нея, без да може да помръдне. Кръвта бе замръзнала в жилите му, вътре в него не помръдваше нищо, нито една клетка.

Оставаше му само едно. Направи го. На следващата сутрин влезе в кабинета на д-р Джефърс, разказа му абсолютно всичко и изслуша търпеливите му отговори.

— Дай да не бързаем, синко. Съвсем естествено е майките понякога да мразят децата си. Има си дори термин — амбивалентност. Цезаровото сечение доведе детето на този свят и едва не отнесе Алис от него. Тя обвинява бебето за разминаването със смъртта и пневмонията. Проектира проблемите си и стоварва вината върху най-удобния обект, който може да посочи като техен източник. *Всички* го правим. Спъваме се в някой стол и ругаем мебелите, а не собствената си завечаност. Пропускаме удар на игрището за голф и виним или тревата, или стика, или топката. Провали ли се бизнесът ни, проклинаме боговете, времето или късмета си. Мога да ти кажа само онова, което ти казах и преди. Обичай я. Това е най-доброто лекарство на света. Намери начини да ѝ покажеш привързаността си, дай ѝ чувство за сигурност. Покажи ѝ колко безвредно и невинно е детето. Направи така, че да почувства, че рискът си е заслужавал. Скоро ще се успокои, ще забрави смъртта и ще започне да обича бебето. Ако това не стане за около месец, обади ми се. Ще ви препоръчам добър психиатър. А сега върви и махни тая физиономия от лицето си.

С идването на лятото нещата като че ли се уталожиха, станаха по-леки. Дейв работеше, беше се отдал на бизнеса, но намираше и много време за жена си. Тя на свой ред правеше дълги разходки, събираше сили, от време на време се осмеляваше да поиграе бадминтон. Вече рядко избухваше. Като че ли се бе освободила от страховете си.

Освен веднъж в полунощ, когато внезапен порив на топлия летен вятър не разклати дърветата като множество блестящи тамбурини. Алис се събуди разтреперана и се сгуши в обятията на мъжа си. Той почна да я успокоява и я попита какво се е случило.

— В стаята има нещо. Гледа ни — каза тя.

Той запали лампата.

— Пак си сънувала. Е, но вече си по-добре. Отдавна не си се тревожила.

Тя въздъхна, докато той гасеше лампата, и изведнъж заспа. Той остана буден още около половин час, прегръщаше я и си мислеше какво сладко и странно създание е.

Чу как вратата на спалнята се открява.

Нямаше никого. Нямаше никаква причина вратата да се отвори. Вятърът бе утихнал.

Зачака. Стори му се, че цял час лежи мълчаливо в тъмното.

Някъде далеч, подобно на малък метеорит, потъващ с писък в безкрайния мастилени мрак на космоса, бебето започна да плаче в детската.

Малък самотен звук наред звездите, тъмното, дишането на жената в обятията му и вятъра, който отново започна да шуми между клоните.

Лийбър бавно преброи до сто. Плачът продължаваше.

Внимателно се освободи от прегръдката на Алис, измъкна се от леглото, обу пантофите и халата си и тихо излезе.

Трябва да слеза долу, помисли си. Да стопля малко мляко, да го кача и...

Мракът се изплъзна изпод него. Кракът му се подхлъзна и полетя напред. Подхлъзна се на нещо меко. Полетя към нищото.

Рязко протегна ръце и трескаво се вкопчи в парапета. Тялото му прекрати падането си. Задържа се. Изруга.

„Нещото меко“, което едва не го преби, тихо изшумоли и тупна няколко стъпала надолу. Главата му бучеше. Сърцето му сякаш се бе качило в гърлото, биеше бясно и го свиваше болезнено.

Защо немарливите хора разхвърлят из къщата каквото им попадне? Заопипва внимателно около себе си за предмета, който едва не го уби по стълбите.

Ръката му замръзна. Дъхът му спря. Сърцето му пропусна един-два удара.

Нещото, което държеше в ръката си, бе играчка. Голяма тромава парцалена кукла, която бе купил като шега за...

За бебето.

На следващия ден Алис го откара на работа.

По средата на пътя към центъра намали и спря до тротоара. Обърна се към мъжа си.

— Искам да замина на почивка. Не зная дали ще успееш да се измъкнеш, скъпи, но ако не можеш, нека замина сама. Можем да наемем някой да се грижи за бебето, сигурна съм. Просто искам да се махна. Мислех си, че съм го преживяла... това... това *чувство*. Но не съм. Не мога да понасям да съм в една стая с него. А то ме гледа, сякаш също ме мрази. Трудно ми е да ти го обясня; знам само, че искам да се махна, преди да е станало нещо.

Той излезе от колата, заобиколи, направи й знак да се премести, седна зад волана.

— Онова, което ще направиш, е да идеш на добър психиатър. И ако той препоръча почивка — моля. Това обаче не може да продължава така; през цялото време стомахът ми е свит на топка. — Той запали. — Аз ще карам нататък.

Тя бе навела глава; мъчеше се да удържи сълзите си. Вдигна очи чак когато наближиха работата му.

— Добре. Запиши ми час. Ще се прегледам при когото кажеш, Дейвид.

Той я целуна.

— Ето това вече е разумен разговор, госпожо. Мислиш ли, че ще успееш да стигнеш сама до вкъщи?

— Разбира се, глупчо.

— Тогава ще се видим на вечеря. Карай внимателно.

— Нима не го правя винаги? Чао.

Той остана на тротоара, загледан как се отдалечава и вятърът развява дългата й тъмна коса. Малко по-късно се обади от кабинета си на Джефърс и уреди преглед при добър психиатър.

Работният ден мина неспокойно. Нещата се замъгляваха; а някъде в мъглата се бе изгубила и го викаше Алис. Беше успяла да го убеди, че детето им някак не е съвсем нормално.

Продиктува няколко дълги, лишени от живец писма. Провери няколко доставки. Трябваше да се разпитват помощници, да се движат неща. В края на деня бе изтощен, главата му пулсираше и беше радостен, че може да се прибере у дома.

В асансьора си помисли — дали да не разкажа на Алис за парцалената кукла, с която едва не се пребих нощес? Господи, ами ако *това* я върне в предишното й състояние? Не, за нищо на света няма да й разкажа. В края на краищата случайностите са си случайности.

Небето бе още светло. Прибра се с такси. Пред дома си плати на шофьора и тръгна бавно по циментовата алея, като се наслаждаваше на светлината в небето и дърветата. Бялата колониална фасада на къщата изглеждаше неестествено притихнала и пуста; спомни си, че е четвъртък и че помощниците, които си позволяваха да наемат от време на време, ги нямаше.

Пое дълбоко дъх. Някъде зад къщата запя птица. Чуваше се движението по булеварда на една пресечка оттук. Натисна дръжката и тя плавно и безшумно се завъртя.

Вратата се отвори. Той влезе, остави шапката и куфарчето си на стола и понечи да свали палтото си... и погледна нагоре.

Късните лъчи на слънцето осветяваха ярката парцалена кукла, просната в основата на стълбището.

Но не играчката бе привлякла вниманието му.

Можеше единствено да стои като закован и да гледа Алис.

Ужасно бледо, слабото ѝ тяло лежеше в нелепа гротескна поза под стълбището, подобно на смачкана кукла, на която вече никога няма да ѝ се доиграе.

Алис бе мъртва.

В къщата цареше тишина. Чуваше се единствено биенето на сърцето му.

Тя бе мъртва.

Повдигна главата ѝ, докосна пръстите ѝ. Прегърна я. Но тя нямаше да оживее. Нямаше дори да опита. Каза името ѝ на глас, повтори го много пъти, после отново я прегърна и се помъчи да ѝ върне малко от топлината, която бе изгубила, но това не помогна.

Стана. Сигурно се бе обадил. Не помнеше. Внезапно се озова горе. Отвори вратата на детската стая, влезе и тъпо погледна в креватчето. Стомахът му се свиваше. Не виждаше добре.

Бебето лежеше със затворени очи, но лицето му бе червено и мокро от пот, сякаш бе плакало дълго и силно.

— Мъртва е — каза му Лийбър. — Мъртва е.

После започна да се смее тихо и продължи, докато от нощта не се появи д-р Джефърс и не започна да му бие шамари.

— Спри! Стегни се!

— Паднала е по стълбите, докторе. Спънала се е в парцалената кукла и е паднала. Аз самият едва не се пребих през нощта. А сега...

Докторът го разтърси.

— Докторе, докторе, докторе — промърмори замаяно Дейв. — Ама че шантава работа. Наистина шантава. Аз... май най-сетне измислих име на бебето.

Докторът не каза нищо.

Лийбър стисна глава с треперещите си ръце.

— Ще го кръстя в неделя. Знаеш ли какво име ще му дам? Ще го нарека Луцифер.

Беше единайсет вечерта. Множество непознати бяха минали през къщата му и взеха със себе си най-важното пламъче — Алис.

Дейвид Лийбър седеше срещу доктора в библиотеката.

— Алис не беше луда — бавно каза той. — Имаше основания да се страхува от бебето.

Джефърс въздъхна.

— Не се води по нея! Тя обвиняваше детето за болестта си, а сега ти го обвиняваш за смъртта ѝ. Спънала се е в играчка, не забравяй. Не можеш да обвиняваш детето.

— Луцифер ли имаш предвид?

— Спри да го наричаш така!

Лийбър поклати глава.

— Алис чуваше разни неща нощем. Движение по коридорите. Знаеш ли кой вдигаше шума, докторе? Бебето. Четиримесечно, промъква се в тъмното, подслушва ни. Слуша всяка наша дума! — Вкопчи се в дръжките на стола. — А включи ли лампата... та то е толкова малко. Може да се скрие зад някой стол, зад врата, до стената... под нивото на погледа.

— Искам да престанеш с това! — каза Джефърс.

— Остави ме да кажа какво мисля, че иначе ще полудея. Когато бях в Чикаго, кой държеше Алис будна и ѝ докара пневмонията? Бебето! А когато тя не умря, то се опита да убие мен. Проста работа — захвърля играчката на стълбите и реве през нощта, та баща му да тръгне надолу за мляко и да се пребие. Грубо, но ефективно. Е, при мен не успя. Но пък проработи при Алис.

Дейвид Лийбър млъкна колкото да си запали цигара.

— Трябваше да се сетя. Колкото пъти палех лампите през нощта, толкова пъти бебето лежеше, отворило ей такива очи. Повечето бибета

само спят. Не и това. Стои будно, мисли.

— Бебетата не мислят.

— Тогава е стояло будно и е правило каквото *може* да прави с мозъка си. Откъде можем да знаем какво се върти в ума на едно бебе? То има всички причини да мрази Алис: беше го заподозряла, че е онова, което е наистина — че определено не е нормално. Че е нещо... нещо различно. Какво знаеш за бебетата, докторе? Най-общите неща, ясно. Естествено, знаеш как бебетата убиват майките си при раждане. Защо? Може ли да е от негодувание, че ги принуждават да се явят в такъв гаден свят като този?

Лийбър се наведе уморено към доктора.

— Всичко е свързано. Да предположим, че няколко бебета на милиони още от самото начало могат да се движат, да виждат, да чуват, да мислят, също като много животни и насекоми. Насекомите се раждат съвсем самостоятелни. Бозайниците и птиците се приспособяват към средата си само за няколко седмици. А на децата са им нужни години, за да започнат да говорят и да се клатушкат на слабите си крачета... Ами ако едно дете на милиард е... странно? Родено напълно осъзнато, инстинктивно способно да мисли. Няма ли да е чудесно положение, идеално прикритие за всичко, което би поискало да направи? Би могло да се престори на съвсем обикновено — слабо, плачещо, нищо не знаещо. Със съвсем малка загуба на енергия би могло да пълзи из тъмната къща и да подслушва. А колко лесно е само да остави нещо на горното стъпало. Колко лесно е да плаче цяла нощ и да докара пневмония на майка си. Колко лесно е по време на раждане да направи само *няколко сръчни движения и да предизвика перитонит!*

— За Бога! — Джефърс скочи. — Що за отвратителни неща говориш?!

— Отвратително е онова, за което говоря. Колко майки са умрели по време на раждане? Колко са станали жертва на странни дребни и невероятни случайности, довели по един или друг начин до смърт? Непознати червени малки създания с мозъци, работещи в проклетия мрак върху неща, за които и не подозираме. Малки примитивни мозъци, изпълнени с расова памет, омраза и чиста жестокост, чиято единствена мисъл е самосъхранението. А в този случай самосъхранението означава елиминиране на майката, която е осъзнала

що за ужас е родила. Питам те, докторе, има ли на този свят нещо по-егоистично от бебето? Няма!

Джефърс се намръщи и безпомощно поклати глава.

Лийбър хвърли цигарата си.

— Изобщо не твърдя, че детето има някаква голяма сила. Достатъчно му е само да се научи да пълзи няколко месеца по-рано от обичайното. Достатъчно му е да подслушва през цялото време. Да плаче през нощта. Това е достатъчно. Даже повече от достатъчно.

— Добре тогава, наречи го убийство — опита се да му се присмее Джефърс. — Но за едно убийство трябва мотив. Какъв е мотивът на детето?

Лийбър имаше готов отговор.

— Кой на този свят се радва най-много на спокойствие, сън, почивка, храна, удобство? Нероденото дете, разбира се. Плава в сънено, безвременно чудо на храна и тишина. А после най-неочаквано му казват да се разкара и го изхвърлят насила в един шумен, невнимателен, егоистичен свят, в който трябва да се движи само, да ловува, да се храни от лова, да търси изчезналата любов, която някога е била негово безусловно право, да се сблъсква с безпорядък вместо с вътрешната тишина и дрямка! И детето *негодува*! Негодува срещу студения въздух, огромните пространства, внезапното отделяне от познатите неща. И в мъничкия му мозък единственото останало е егоизмът и омразата заради безжалостното разбиване на магията. Кой е виновен за тази несправедливост? Майката. Ето как новороденото има кого да мрази с цялото си неразсъждаващо същество. Майката го е отхвърлила от себе си. А и бащата не е по-добър, така че и той да се убие! Той е виновен по *свой* начин!

Джефърс го прекъсна.

— Ако казаното от теб е вярно, то всяка жена на света би трябвало да гледа на детето си като на нещо ужасно.

— И защо не? Нима детето няма идеално алиби? Защитено е от хилядолетни общоприети медицински схващания. По всички природни причини то е безпомощно и не може да отговаря за действията си. Детето се ражда, мразейки. И вместо да стане по-добре, става по-зле. Отначало то получава определено количество внимание и майчински грижи. После обаче нещата се променят. Едно новородено има силата само с плач и кихане да кара родителите си да правят всякакви

глупости и да подскачат при най-малкия шум. С годините обаче то усеща как тази малка власт бързо му се изплъзва завинаги и никога вече не се връща. Защо тогава да не сграбчи цялата власт, която може да има? Защо да не заеме изгодната позиция, докато разполага с всички преимущества? Точно *сега* е времето да нанесе удара си.

Гласът на Лийбър бе много тих, много спокоен.

— Малкото ми момченце, лежи нощем в креватчето си с мокро зачервено лице и останало без дъх. Защото е плакало ли? Не. Защото се е изкатерило бавно от креватчето, защото е пълзяло далеч по тъмните коридори. Малкото ми момченце. Искам да го убия.

Докторът му подаде чаша вода и няколко хапчета.

— Няма да убиеш никого. Ще спиш двайсет и четири часа. Ще се напиш и ще ти мине. Изпий това.

Лийбър се разплака, изпи хапчетата и се остави да го отведат в спалнята и да го сложат в леглото. Докторът изчака, докато Лийбър не заспа дълбоко, след което си тръгна.

Лийбър бе сам и се носеше надолу, надолу...

Чу някакъв шум.

— Какво... какво е това? — едва-едва попита той.

Нещо се движеше в коридора.

Дейвид Лийбър спеше.

Рано на следващата сутрин д-р Джефърс спря пред къщата. Утрото беше хубаво и той смяташе да разходи Дейвид извън града. Лийбър сигурно още спеше горе. Джефърс му бе дал достатъчно успокоителни, за да го държат най-малко петнайсет часа.

Звънна. Никакъв отговор. Сигурно прислужниците още не бяха станали. Натисна дръжката, откри, че е отключено, влезе. Остави лекарската си чанта на най-близкия стол.

Нещо бяло се мярна в горния край на стълбището. По-скоро намек за движение. Джефърс едва го забеляза.

Надуши миризмата на газ.

Той се втурна нагоре и с трясък влезе в спалнята.

Лийбър лежеше неподвижен в леглото. Газта със съскане излизаше от крана край вратата. Джефърс го завъртя, отвори всички прозорци и изтича към тялото на Лийбър.

Беше студено. Беше мъртъв от часове.

Докторът се разкашля и побърза да излезе от стаята. Очите му се насълзиха. Лийбър не бе пуснал газта сам. *Не би могъл* да го направи. Приспивателните щяха да го държат в леглото поне до обед. Това не беше самоубийство. Или все пак имаше някаква нищожна възможност?

Остана около пет минути в коридора. После отиде до вратата на детската. Беше затворена. Отвори и отиде до креватчето.

Беше празно.

Половин минута се олюлява край него, после заговори, без да се обръща конкретно към никого.

— Вратата на детската се е затворила. Не си могъл да се върнеш на сигурно в креватчето. Изобщо не си предположил, че вратата ще се затвори. Нещо толкова дребно може да наруши най-добрия ти план. Ще те намеря да се криеш някъде из къщата и да се преструваш на нещо, което не си.

Огледа се объркано. Плесна се по челото и се усмихна слабо.

— И аз почнах да говоря като Алис и Дейвид. Само че не мога да рискувам. Не съм сигурен, но не мога да рискувам.

Слезе долу, отвори лекарската си чанта и извади нещо от нея.

Нещо изшумоля в коридора. Нещо много малко и много тихо. Джефърс се извъртя рязко.

Трябваше да оперирам, за да те извадя на този свят, помисли си. Сега май ще се наложи да оперирам, за да те махна от него...

Направи няколко бавни сигурни крачки по коридора. Вдигна ръка към слънчевата светлина.

— Виждаш ли, дечко? Нещо лъскаво. Нещо хубаво!

Скалпел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.